

ODPOČET

Suzy seděla v kuchyni u stolu a byla moc nervózní a nadšená na to, aby jedla. Místo toho posunovala vidličkou večeři po talíři sem a tam a toho večera už asi posté mrkla na hodiny. Překvapilo ji, že už je za pět minut sedm. Zbývalo jen pět minut.

„... a proto jsem se rozhodla poslat do školy e-mail,“ řekla její matka, usazená na židli vedle ní. Na vidličce měla napíchnutý kousek brokolice a při řeči s ní šermovala ve vzduchu. „Nikdy jsem se s takovým chováním nesetkala. A u učitele!“

„Hmmm,“ přikývl důrazně Suzyin otec. Pusu měl plnou kuřete a talíř už skoro prázdný.

„Takhle si na Suzy zasednout,“ pokračovala její matka, „to není o nic lepší než obyčejná šikana. A já jim to taky povím.“

„Mami, prosím,“ zasténala Suzy. „Prostě to nech být.“

„Ne, nenechám to být, Suzy,“ namítla matka a namířila na ni brokolici. „A ty bys taky neměla. Musíš se takovým lidem postavit, nebo tě zašlapou do země.“

Takoví lidé v tomhle případě znamenali učitele fyziky Marchwooda ze Suzyiny školy.

Fyzika byla Suzyinou velkou vášní a nic jí nedělalo větší radost než využívat jejích zákonů k tomu, aby odemkla možnosti světa kolem. Ale v poslední době si uvědomila, že svět je mnohem podivnější, než se jí kdy snilo, a díky tomu se její školní práce začala ubírat poněkud kreativnějším směrem. Pan učitel Marchwood tento vývoj neschvaloval a pozval si Suzy na „drobné popovídání“. Přizval k němu i Suzyinu matku, která byla po dlouhé směně v nemocnici unavená a netrpělivá. Když nad tím teď Suzy přemýšlela, to byla nejspíš jeho první chyba.

„Nechápu, co se s tvou prací děje, Suzy,“ pronesl Marchwood a opřel se lokty o stůl. V jeho kanceláři, která byla vmáčknutá v rohu jednoho ze školních skladů laboratorních potřeb, to bylo cítit lepidlem a formaldehydem a Suzy se ze všech sil snažila dýchat pusou. „Vždycky bývala bez chybičky, ale letos se ti to vážně vymklo z rukou. Opravdu jsi mě moc zklamala.“ Ta poslední slova nechal vyznít. Suzy na něj hleděla a nedělala si s tím hlavu.

„Ale všechny moje výpočty jsou správné, pane učiteli,“ řekla. „Dvakrát jsem je kontrolovala.“

„Nezáleží na tom, jestli jsou správné, nebo ne,“ odpověděl, „pokud je špatně celý koncept, který se snažíš vypočítat. A když říkám, že je špatně, myslím tím, že je nemožný.“

Suzyina matka mezi nimi těkala pohledem a očividně byla zcela zmatená. „Promiňte, pane učiteli, ale nejsem si jistá, co tím myslíte.“

„Myslím tím, že nelze spolehlivě spočítat rychlost pohybujícího se vozu, pokud se v půlce cvičení rozhodnete změnit směr gravitace,“ odvětil učitel. „Gravitace takhle přece nefunguje.“

„Ale co kdyby fungovala?“ nadhodila Suzy.

„Nefunguje. To není možné.“ Učitel začal ve tváři trochu rudnout. „Tak jako nelze zkrátit čas cesty na nulu tím, že samotný čas zastavíte. To je směšné!“

„Ale jsou moje odpovědi špatně?“ zeptala se Suzy poměrně klidně.

Marchwood se tu otázku očividně rozhodl přejít, když tu promluvila Suzyina matka. „No, pane učiteli? To je férový dotaz. Jsou špatně, nebo ne?“

Marchwood zčervenal ve tváři ještě trochu víc. „Možná ne,“ řekl. Další slova téměř vyplivl. „Technicky vzato nejsou, výpočty vypadají naprosto spolehlivě, ale...“

„Tak v čem je problém?“ otázala se Suzyina matka. „Pokud odpovědi nejsou špatně, proč tady jsme?“

„Protože... protože...“ Tvář pana učitele Marchwooda zbrunátněla a zbarvila se skoro až do purpurova, zatímco na čele mu vyskočily pořádné krůpěje potu. „Protože ty problémy neřeší tak, jak se patří.“

„Ale ano, pane učiteli,“ oponovala Suzy. „Jen se snažím najít lepší způsob. Nebylo by jednodušší, kdyby gravitace vůz nezpomalovala? Nebo kdybyste se dostal na místo, kam míříte, ve stejný okamžik, kdy vyrazíte?“

„Ne!“ vyštěkl. „Tedy ano, samozřejmě. Ale fyzika má určitá pravidla! Nemůžeš je prostě porušovat!“

„Ale já je neporušuju,“ namítla Suzy. „Jen je trochu přenastavuju. Je to větší zábava.“

V tu chvíli začalo učiteli cukat oko a Suzy s matkou se konečně zvedly k odchodu. Došly k závěru, že v rámci fyziky se Suzy bude muset zábavy do budoucna vyvarovat.

Znovu se podívala na hodiny. Ještě tři minuty.

Vlastně panu učiteli nemohla mít za zlé, že se rozzlobil – věděla, že to není nic pěkného, když vám někdo obrátí naruby váš dokonale rozumný pohled na svět. Koneckonců se jí před dvěma měsíci stalo právě tohle, když se v noci vzbudila a našla doma trolla, který tam stavil koleje. Železnice byla zkratkou pro Zázračný poštovní expres, vysokorychlostní poštovní vlak, který doručoval balíčky po celé Unii Zázračných světů, tedy po svazu fantastických říší, ve kterých běžné zákony fungovaly jen velmi zřídka. Nejdřív ji sa-

motná existence tohoto vlaku urážela, ale cestou ze zmrzlých Soumračných pustin přes strašidelné hlubiny Topazových úžin až do samotného srdce Měsíce se naučila přizpůsobovat svá očekávání. Fyzikální zákony tu nefungovaly špatně – to ani náhodou, pomohly jí i celé posádce vlaku uniknout záhubě (a to ani nezmiňujeme armádu oživlých soch) – ale také tu nefungovaly jako jednoduché odpovědi na všechny otázky života, jak si kdysi myslela.

A právě proto si nemohla pomoci a musela si přát, aby pan učitel prokázal, že má alespoň kapku představitosti – byla si jistá, že by pak oba byli šťastnější.

„Jakmile dojíme večeri, pošlu ředitelce e-mail,“ řekla Suzyina matka a konečně kousla do brokolice. „Její učitelský sbor se vymkl kontrole. Musí zjednat pořádek.“

„Mami, prosím, budeš ji jen otravovat.“

Suzyin otec spolkl poslední sousto, odstrčil talíř stranou a začal o sebe bubnovat konečky prstů. Suzy to gesto znala – znamenalo, že se bude snažit mamku uklidnit. Když byl jeden z dobrých dní, povedlo se mu to, aniž to poznala. Ve špatný den ale vždycky všechno jen zhoršil. Suzy se obrnila.

„Myslím, že ze všeho nejdůležitější je,“ pronesl, „jak to celé vnímá Suzy.“ Obrátil k ní protáhlý bledý obličej. „Suzy? Jak jsi to celé vnímala?“

„Jsem v pohodě, tati. Fakt.“

Poslední dvě minuty!

Přikývl, aby dal najevo, že ji poslouchal a že pochopil. „A řekla bys nám, kdyby tě ve škole cokoli trápilo?“

„Vždyť víš, že jo,“ odpověděla a byla ráda, že nemusí lhát. To, co ji trápilo, se školou nijak nesouviselo.

„Samozřejmě, že ji to trápí,“ namítla matka. „Copak sis nevšiml, jak je poslední dobou nesoustředěná? Sotva něco snědla, podívej.“ Zamračila se na její talíř, jako by snad jídlo bylo učitelovým komplicem. Suzy nabodla kousek kuřete vidličkou a chystala se ho sníst, ale soustředila se pořád jen na čas a sotva cítila jeho chuť.

Protože dneska, po dvou měsících čekání a doufání, se měla vrátit do Unie Zázračných světů. A podle zlatě olemované pozvánky, kterou ukryla ve svém pokoji, měla být „připravena k vyzvednutí“ přesně v sedm hodin. Netušila, kdo ji vyzvedne nebo jak to provedou, ale nemohla se dočkat, až to zjistí.

Jedna minuta!

Byla tak nadšená, že se jí třásly ruce, takže vidličku zase položila. Její matka naštěstí nedávala pozor, takže si toho nevšimla.

„Fyzika byla vždycky předmět, ve kterém Suzy vynikala,“ pokračovala. „Tak proč se její známky během posledních pár měsíců tak zhoršily? V žádném dalším předmětu se to nestalo. Odmítám uvěřit, že je to jen náhoda.“

Otec dál bubnoval prsty o sebe. „Možná by potřebovala nějaké kreativní vyžití.“ Zase se otočil k Suzy. „Je to tak, zlato? Máš pocit, že tě ve škole omezují?“

„Hmmm?“ zamručela Suzy, která ho vlastně neposlouchala. „Jo, jasně. Nejspíš.“

Třicet vteřin...

„Tak tady to máš, vidíš?“ prohodil její otec. „Říkal jsem ti, že jsme jí neměli dovolit, aby nechala hry na housle.“

„Sousedí se přestěhovali až do Gdaňsku, aby tomu zvuku utekli,“ vyštěkla matka. „A každopádně jí tehdy bylo šest. Teď je jí jedenáct.“

Deset, devět, osm...

Matka prošpikovala další kousek brokolice. „Ne, Calume,“ pronesla. „Vím, že to možná zní bláznivě, ale děje se něco divného. Cítím to.“

Suzyin otec otevřel pusku, aby odpověděl, ale vyšlo z něj jen obrovské zívnutí. Bez dalšího slova se překotil dopředu na stůl a tvrdě usnul. Suzy i její matka zalapaly šokovaně po dechu, ale zatímco Suzy vyskočila na nohy, mamka se na židli zakymácela. Vidlička jí vyklouzla z ruky a Suzy měla tak akorát čas, aby dala stranou talíř, než i ona padla obličejem na stůl. Během několika málo vteřin začali oba rodiče hlasitě chrápat.

„Pane jo,“ prohodila Suzy. „To byla rychlovka.“

„Líbilo se ti to?“ ozval se za ní hrubý hlas. „Trochu jsme naše uspávací kouzla vyšperkovali. Teďka rádně nakopávají.“

Suzy se otočila k malému boulovitému stvoření, které se štrachalo z chodby do kuchyně. Mělo netopýří uši, obrovský nos a na sobě ušmudlanou kombinézu. Zastavilo se před Suzy a mrklo na ni. „Dycky jsi byla tak vysoká, nebo jsi nějak vyrostla?“

Suzy se široce usmála a vrhla se stvoření kolem krku. „Fletchi!“ Zvedla ho do náruče a pořádně ho zmáčkla. „Chyběl jsi mi.“

„Ale nech toho,“ zamumlal, ale nijak se ji nesnažil odstrčit. Konečně ho postavila zpátky na nohy. „To sou všicky lidi takový citlivky?“

„Jen když nás fakt těší, že někoho vidíme,“ odpověděla.

„Pf!“ vyprskl Fletch. „Tak to jsem fakt rád, že jsem troll.“ Odfrkl si. „Seš připravená?“

„Skoro,“ řekla. „Jen se potřebuju převléknout. Nemohla jsem to udělat, když byli naši vzhůru. Moc by se vyptávali.“

„No tak pohni,“ zabrblal Fletch. „Nemůžem dorazit pozdě.“

Suzy udělala pár kroků ke dveřím, ale nakonec ji bodnutí viny přimělo zaváhat.

„Copa to děláš?“ zeptal se Fletch, když se vrátila zpět ke stolu.

„Jen se loučím,“ vysvětlila Suzy, když se sehnula, aby nejdřív na mámino a pak tátovo čelo vlepila rychlou pusou. „Vím, že budou v pohodě, ale nezdá se mi úplně fér nechat je tu takhle.“

„No, já je s sebou teda fakt neberu,“ zabručel Fletch a vzal si kuřecí paličku z matčina talíře. „Probudim je, až budem na-

zpátek. A teďka sebou hoď. Ne každěj den člověka pozvou na královskou recepci. Nechcem, aby na nás Jeho Výsost čekala.“

A to stačilo, aby se Suzy zase usmála a vyběhla z kuchyně.

Batoh měla zabalený a připravený pod postelí. Vytáhla ho a rychle zkontrolovala jeho obsah. Měla tam lahev na vodu, notes, propisku a malou lékárničku. Ale ze všeho nejdůležitější byla veliká kniha, vázaná v tmavě červené kůži.

Potah byl poškrábaný a plný důlků, na deskách se skvělo pár pořádných řezů, ale název vyražený zlatým písmem byl pořád čitelný: *Vědění: Návodná příručka pro pracovníky Zá-zračných poštovních služeb*. Vytáhla ji a otevřela na první straně, kde bylo ručně psané věnování:

Drahá Suzy,

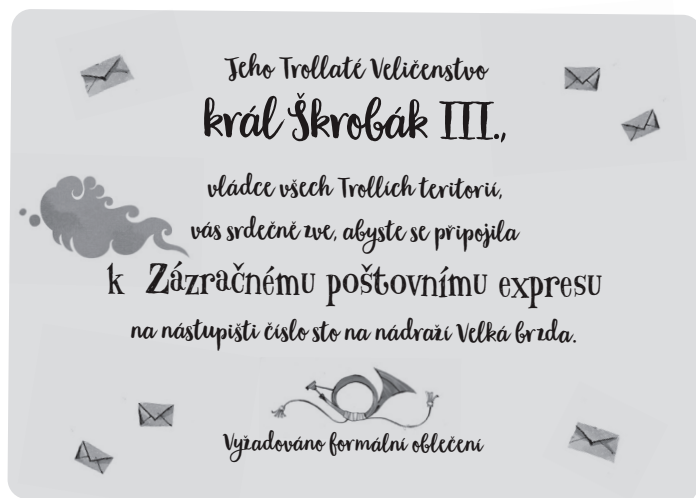
z nikoho se nikdy nestal pošťák, aniž by svíral výtisk *Vědění* v ruce, takže ti posílám svůj. Vezmi si ta slova k srdci a ona tě nikdy nezklamou. Navíc je to kniha dost tlustá na to, abys ji mohla využít jako štít proti thrippijským lučištníkům (pokud bys náhodou přemýšlela, proč vypadají desky takhle). Uvidíme se brzy!

S pozdravem

Wilmot

Suzy se nad těmi slovy jako vždycky usmála. Stejně jako Fletch byl i Wilmot troll. Taky to byl její šéf – poštovní Zázračného poštovního expresu – a nejlepší kamarád. A během uplynulých dvou měsíců jí chyběl víc než kdokoli jiný. Ta kniha se, stejně jako veškerá její korespondence se Zázračnými světy, jako kouzlem objevila jednoho rána na jejím prahu, nejspíš nějakým dálkovým zaklínadlem. Věděla, že nemohla být doručena osobně, protože expres nebyl v provozu. Ale to všechno se mělo změnit...

Prolistovala knihu, dokud nenašla pozvánku, kterou založila doprostřed, aby se nepomuchlala. Byla vytištěná na tuhém krémovém papíru a ozdobným písmem plným kudrlinek na ní stálo:

Vrátila knihu i pozvánku do tašky a odpěchala k šatníku. Rozrazila dveře dokořán.

Byl nacpaný zimními kabáty, starými svetry a botami, ale ona se natáhla skrze ně a šmátrala tak dlouho, dokud nedosáhla na ramínko, které pověsila na tajný háček úplně vzadu. Našla ho a vytáhla z šatníku uniformu z elegantní červené plsti a třpytivého zlatého brokátu. Z rukávu dlouhého kabátu sebrala smítko a přejela palcem přes písmena na odznaku, připnutém na klopě:

Zázračný poštovní expres zástupce poštovního

Rychle se převlékla a chvilku si vychutnávala ten pocit, že má na sobě konečně svou oficiální poštovní uniformu. Bylo to vážně báječné – uniforma sestávala z černých kalhot se zlatými paspulkami podél švů, bílé košile s červenou vestičkou a těžkého rudého kabátu až ke kolenům. I na kabátci byla stejná zlatá paspulka jako na kalhotách, velké kulaté zlaté knoflíky, na nichž se skvěl vyražený erb Zázračných poštovních služeb, a taky uspokojivě obrovské kapsy. K uniformě patřila i červená čapka s černým kšilem a samozřejmě taky vysoké černé boty. Po chvíli rozmýšlení nechala boty v šatníku a místo nich si nazula tenisky, které měly jasně červenou barvu, takže se alespoň hodily ke kabátci. Byly roz-

hodně pohodlnější, a protože toho během své poslední návštěvy Zázračných světů spoustu naběhala, hlavně o život, napadlo ji, že by se mohly hodit.

Rozhodně je to takhle lepší než v pyžamu a pantoflích, pomyslela si, když se na sebe podívala do zrcadla.

Sotva si stačila tenisky zašněrovat, když se ozvalo klepání na dveře a Fletch vešel dovnitř, aniž čekal, až ho někdo vyze.

„Seš připravená vyrazit a stát se pošťačkou?“ zeptal se.

Suzy si hodila přes rameno batoh a zakřenila se na něj od ucha k uchu. „Rozhodně,“ přikývla.

Suzy cítila, jak jí žilami koluje nadšení, když vyrazila za Fletchem dolů po schodech a dál chodbou... k přístěnku pod schody.

„Tak jsme tu,“ řekl.

„Cože, my jdeme sem?“ zeptala se překvapeně. Přístěnek byl malý a stísněný, plný čisticích prostředků a pavouků. Nebo aspoň *býval* – protože když Fletch otevřel dveře, Suzy uviděla temný prostor připomínající jeskyni, který byl velký jako tělocvična u nich ve škole. Osvětlovala ho lampa stojící na starobylé drezíně – jednoduché obdélníkové plošině na kolech, poháněné pumpovým ramenem uprostřed – která

zase stála na kolejích ubíhajících do temného ústí tunelu kdesi před nimi.

„Udál jsem pár úpraviček,“ poznamenal Fletch a vyrazil k drezíně. „No dyť to znáš.“

Fletch byl mezidimenzionální inženýr trollí železnice a jeho úkolem bylo pokládat nové koleje, kdykoli to bylo potřeba. Někdy to znamenalo vmáčknout je i vlaky, které po nich jezdily, do prostorů, kam se nikdy vejít neměly. V takových případech bylo třeba trochu popostrčit a popotáhnout místní dimenzi.

To všechno bylo možné díky zmatice, podivné směsi vědy a magie, která se skrývala v srdci většiny trollí technologie.

„Alespoň jsi tím tentokrát nezabral celou chodbu,“ řekla Suzy a vyskočila spolu s ním na drezínu.

„No jo,“ opáčil, „se snažím bejt diskrétní.“ Odbrzdil drezínu a vozík začal uhánět vpřed k ústí tunelu. „Příští zastávka: Trollville,“ řekl Fletch a mrkl na ni.

Suzy projelo vzrušené zachvění od čapky až po tenisky. Po dvou měsících se konečně vracela do Unie Zázračných světů. Expres i její přátelé už čekají.